

man vil henvise Enker eller Enkemænd til Fattigvæsenet, undgaas det ikke, at Børnene i større eller mindre Grad komme til at lide derunder og blive mærkede derved. Ærede Medlemmer, der have beskæftiget sig med Fattigpleje og i det hele med kommunale Forhold, vide, at en af Grundene til, at det i mange Tilfælde gaar Børn fra meget fattige Hjem ilde, er den, at de alt som Børn ere blevne mærkede ved, at deres Forældre have været under Fattigvæsenet. Ikke alene have de ofte modtaget kontant Hjælp, men Familien har boet i et Fattighus eller i et Kommunehus eller har f. Eks. i en By boet til Leje i et Stræde, en Gyde, i et Hus, som alle vidste beboedes af netop de fattigste. Og de Børn, der udgaa fra disse Hjem, have ofte i Skolen og rundt omkring faaet at mærke, at de hørte til Pariaerne, at de vare en Kaste for sig, og naar de senere gik ud i Livet, var der mange, der mente, at her var Gærdet lavt, og det gik dem ofte ilde. Det forekommer mig derfor at være ganske i Strid med selve Lovforslagets Aand, om man vilde fastslaa, at i Tilfælde, hvor Enker og Enkemænd maaske ikke opføre sig, som de bør, komme de paa Fattigvæsenet, og Børnene komme med. Nej, ere Forholdene saaledes, at Faderens eller Moderens Livsførelse diskvalificerer dem til Respekt og Tillid blandt deres Medborgere og Medborgerinder, maa man alvorligt overveje, om det ikke er nødvendigt at skride ind og skaffe Børnene den Opdragelse, de savne i Hjemmet. Jeg er enig med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), naar han i Gaar fremhævede, at der i langt flere Tilfælde skulde skrives ind overfor Hjem, hvor man mangler Evne og Villie til at opdrage og værne om Børnene, end det nu sker. Det ærede Medlem staar ikke ene, i hvert Fald har han mig til Meningsfælle med Hensyn til denne Side af Sagen.

Jeg tror, der er mange, tilhørende alle mulige Samfundskredse, som mere og mere indse, at for at forebygge den professionelle Tiggerskares Tilblivelse og Forøgelse i Samfundet og for at forhindre Vaneforbryderskarens stadige Rekrutering fra de allerfattigste og elendigste Lag, er det nødvendigt at beskytte Børnene ikke alene materielt, men aandeligt, rent moralsk, for saa vidt man kan det. Det er mit Haab, at det

Udvalg, der kommer til at beskæftige sig med denne Sag, navnlig vil gøre sig det magtpaaliggende at skabe det stærkest mulige Værn for Børnene og derved for Samfundet, thi et Værn for Børnene er i samme Udstrækning et Værn for Samfundet. Her maa blødsøden Sentimentalitet vige for sund Fornuft og Humanitet. Børnene og Samfundet ere ikke tjente med, at Hensynet til Moderens eller Faderens Bekymringer og Taarer afholder os fra at gøre vor Pligt overfor Børnene, og andre end netop lastefulde og daarlige Fædre og Mødre kan der selvfølgelig ikke være Tale om at henvise til Fattigvæsenet.

Jeg maa maaske gøre det ærede Medlem, som talte paa Højres Vegne, opmærksom paa, at man omkring i vore Kommuner har gjort den Erfaring for manges Vedkommende, at alene dette at drage Enker fra Fattigvæsenet over til den fri Forsørgelse ved Hjelpekasserne, suppleret maaske med Tilskud fra private, har haft den Virkning, at de have rejst sig, og at Børnene ere komne ind i et højere Samfundsniveau. Det er min Opfattelse, at Fattigvæsen skulle vi have saa lidt af som muligt, vi skulle have saa faa Mennesker der ind under som muligt. Nogle af dem, som nu ere der og fremdeles ville være der, høre egentlig ikke hjemme paa Fattiggaarde, de kommunale Institutioner, men de høre hjemme paa Asyler og paa Institutioner, hvor man installerer Folk ikke for Tid, men for Livet. Der er ikke sund Mening skabt i, at en Dranker eller Drankerske eller professionel Betler, Kvinde eller Mand, som Gang efter Gang er bleven straffet for en eller anden grov Forbrydelse, skal efter udstaaet Straf eller udstaaet Tvangsarbejde gaa tilbage til Hjemmet og have Adgang til at udføre det vigtigste Arbejde, som overhovedet kan gives Mennesker, nemlig at opdrage Børn. De kunne ikke opdrage, men kun ødelægge. Her synes jeg, der maa rettes en Anklage mod Kommunalbestyrelserne, som overse Barnets Ret og dermed Samfundets.

Saavel det ærede Medlem, der talte paa Højres Vegne, som det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) talte noget om Ansvarsfølelsens mulige Svækkelse ved dette Lovforslags Gennemførelse. De ærede Medlemmer skulle ikke gøre sig nogen Bekym-